

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

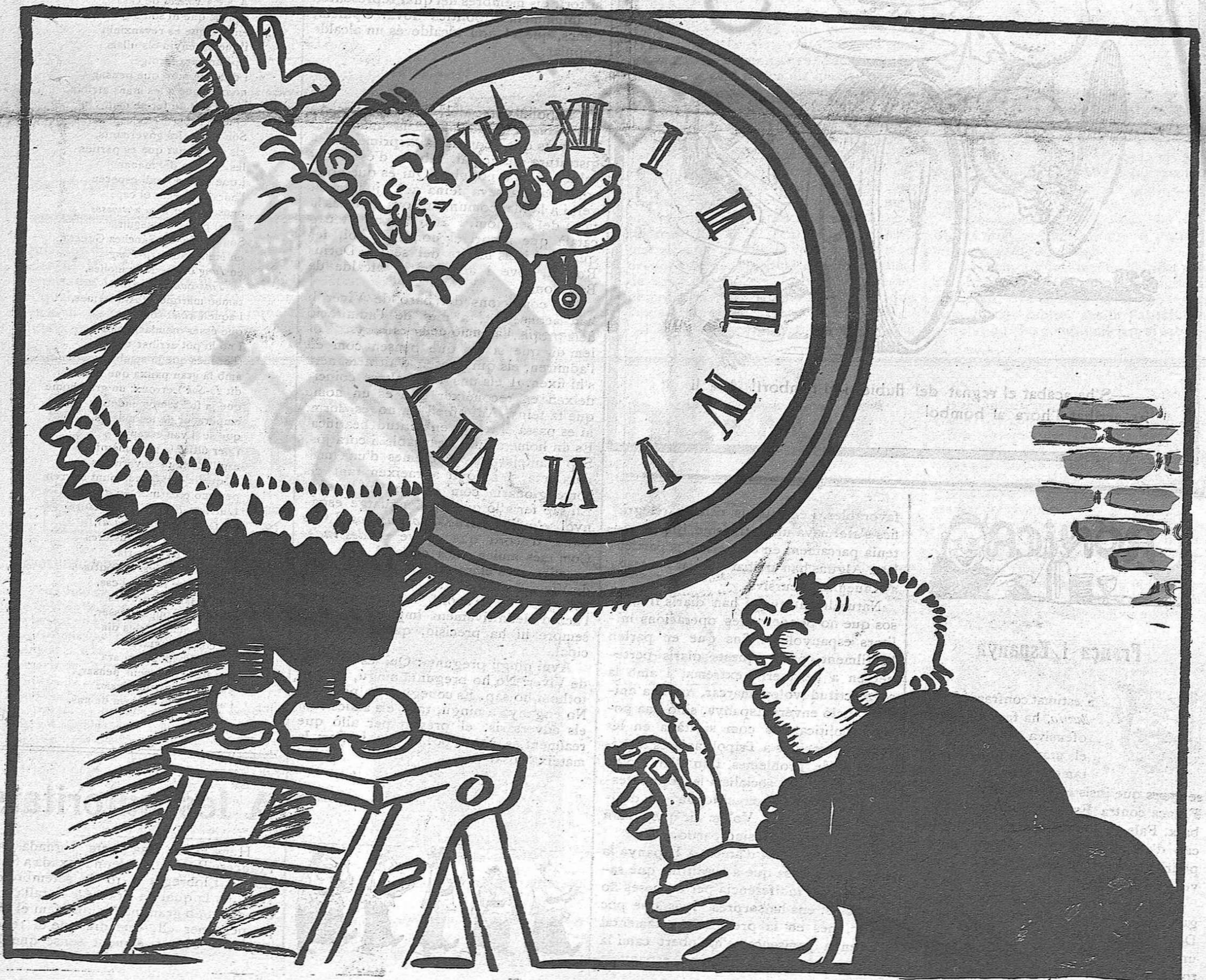
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig. núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

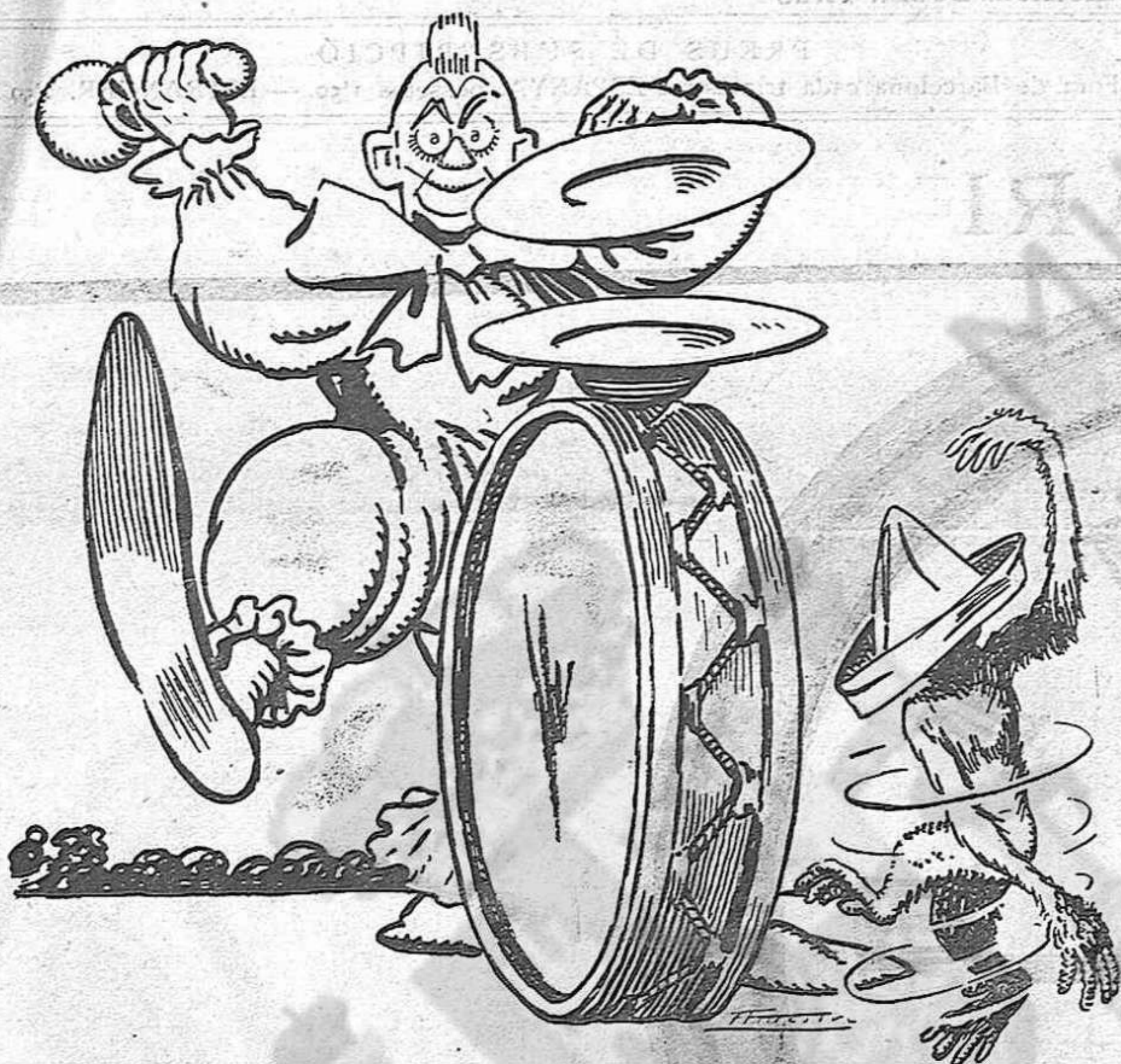
L'HORARI

—Canvia-ho, noi, canvia-ho, que no anem a l'hora!

Aquest
número
ha passat
per la prèvia
censura
militar

Musica barata

—S'ha acabat el regnat del flubiol i el tamborí! Ara li ha arribat l'hora al bombo!

França i Espanya

Un estimat confrare, *El Di-luvio*, ha fet una contra-ofensiva per a desvirtuar els atacs erronis, absolutament erronis, d'alguns senyors que insisteixen en l'enemiga de França contra Espanya. Fals, de dalt a baix. Fals, voluntàriament fals, perquè cap d'aqueixos senyors, ni ara ni mai, podrien presentar una prova de les seves aseveracions.

Espanya ha passat uns moments anguniosos davant de les noves africanes. Doncs bé, la premsa francesa ha tingut una delicada actitud de comprensió, i en tots els diaris han aparegut comentaris

favorables, i en tots els titulars telegràfics s'afermava un optimisme, que es sostenia parcament en els periòdics particulars. Alguns han arribat a donar l'entrada a Xauen amb cursiva.

Naturalment que hi han diaris francesos que no ponderen les operacions militars espanyoles i fins que en parlen hostilment, però aquests diaris perteneixen a l'esquerra extrema, i amb la seva actitud volen marcar, no una animadversió envers Espanya, sinó una posició política. Es com si Itàlia en les seves operacions a Tripolitània es trobés cercada de problemes, i un diari sindicalista i un altre socialista les comentessin adversament, com si fossin una derivació del feixisme. Volem dir que no fan anti-espanyolisme, sinó partidisme.

Ho ha estat tant d'afecte a Espanya la premsa francesa que a nosaltres, que sabem la seva indiferència per les coses no franceses, ens ha sorprès. I és que poc a poc, més en la premsa departamental que en la parisense, s'ha obert camí la convicció de que una victòria espanyola

al Marroc, és convenient als interessos de França, que lluita paralelament amb Espanya i contra un enemic comú. Les paraules del general Lyautey, de fa uns parells de mesos, varen influir en les plomes franceses, i per això, avui, en una hora difícil, aquestes han respost, unànims, encoratjant a Espanya.

Circumstancialment poden i assar altres pobles com que ens són més afectes. Ningú com França, malgrat totes les calúmnies i tots els articles—i comencen a sovintejar massa en la premsa barcelonina—que es dediquen, amb afirmacions gratuïtes i amb mixtificacions, a oposar una subterrània acció francesa contra Espanya. En aquest aspecte, en Primo de Rivera ha estat un afortunat i concret contradictor de francòfobs. Les seves paraules han tingut una confirmació en la premsa de França, i els que, d'ençà de la guerra, persisteixen en atacar els esperits contra la França, no poden trobar més que unes quantes ratlles perdudes en uns diaris de fanàtic partidisme, per a trobar un punt—un punt d'agulla—per a la seva prova.

PARADOX

Un alcalde popular

El senyor baró de Viver és alcalde de Barcelona, per unànima elecció del Consistori, els membres del qual representen unànimament la política nova. Opinem, doncs, que el nou alcalde és un alcalde popular.

I la popularitat del baró de Viver no li ha vingut solament de la unanimitat dels vots que l'han dut a la primera magistratura municipal. Abans d'ésser alcalde, ja era popular. Qui és que no el coneixia? La seva feina a l'Ajuntament vell i a la Mancomunitat nova ha estès la rama del seu nom, i avui no hi ha cap català que ignori el nom, el títol, les qualitats i els mèrits del senyor Dorius Romeu, jove i aristocràtic alcalde de Barcelona.

Les condicions del baró de Viver li han aconseguit, a més de l'admiració dels propis, l'atenció dels estranys. Volem dir que si els que pensen com ell l'admiressen, els qui pensen d'altra manera s'hi fixen. I els uns i els altres coincideixen en reconèixer que és un home que fa feina. Allí on ell és, no es dorm, ni es passa el temps en actitud beatífica. És un home actiu, incansable i coratjós. Sap plantejar els problemes d'una manera neta. I això li agraeixen tant els correligionaris com els que no ho són. Ell sap fer allò que en llenguatge espanyol se'n diu *deslindar los campos*. I tots estem d'acord que convé el *deslinda*. Com més amics, més clars. I com més enemics, més clars encara. Amb el baró de Viver tothom s'hi entén. S'hi entén per posar-se d'acord o per declarar l'acord definitivament impossible. Però sempre hi ha precisió, que és el principal.

Avui ningú pregunta: Qui és el baró de Viver? No ho pregunta ningú, perquè tothom ho sap. És conegut, és popular. No enganya a ningú, tant els amics com els adversaris, el prenen per allò que realment és. No es pot dir de tothom la mateixa cosa.

FULMEN

XINERIES

Ja fa mesos que els xinesos es tiren els plats pel cap i donen cada batalla que tot ho fan tremolar, en les quals els homes moren com xinesos, natural, que vol dir, crec, com a mosques traduït al català. Els xinesos tan pacífics, com s'han encalabrinat! i total per què? per coses que penso que, al capdell, ni tan sols valen la pena de pensar-hi un sol instant. Co fa, està clar, que a la Xina no s'hi pugui viure en pau i que arribin les trompades fins a la vora del mar, com ja una vegada o dues ha succeït a Xangai, donant peu a que els anglesos, que són els amos del mar, hi enviessin uns destroyers i un parell de cuirassats per fer un poc de respecte i pel que pugui tronar. Els xinesos algun dia penso que faran la pau, car comprendran que la guerra és només un disbarat; que un cop rompuda la crisma a milers de ciutadans i saquejats uns quants pobles i uns quants castells arrasats, i portada la misèria i sa companya la fam a les comarques més riques, sona l'hora de cercar una solució amistosa que posi fi al daltabaix dels pobles en benefici que s'estaven destrocant. Ara els xinesos de casa nostra, que hi són a grapats, encara que es revanxinin i que ensenyin els ullals i posin cara ferotge i donguin molt que pensar, no crec que a les mans arribin; tenen por de fer-se mal. Que qui són els xinos nostres? Són els antics governants, els mandarins que es partien les delícies del manar i que ara en l'exil esperen l'hora d'aixecar el cap, pensant que com a xinesos tot el poble els seguirà. Són en *Kin-Fo* Sánchez Guerra, en Melquiades *Ia-Fang* en *Iung* comte Romanones, en *Tink-Son*, anomenat també marquès d'Alhucemes, i aquell xinès colossal que ésser mandarí voldria, i no hi pot arribar mai. (Per més que ja sembla un *Buda* amb la gran panxa que fa) dit *Io-Sok* Lerroux: un gran home que ja fou temps endetràs emperador de les masses... que se li van escapar; i per últim la gran mòmia, espill de bons governants, d'aquells que a cada punt s'erren, però no escarmenten mai. L'invicte *Kin-Fi* (àlies Maura) dit també *Rei del Fracàs*; home de costums austeres i de seny en el parlar. Però, pel que ésser podria, crec jo que fóra del cas, interessar-se de veres per el que pugui passar, perquè qualsevol dia les coses canviaran i fent el badoc com ara ens trobarem, sens pensar, ensarronats com xinesos i a més, amb un pam de nas.

FLOK

A les autoritats

Hem rebut una carta signada per Francesc Batalla Monleon i fexada a Sant Boi de Llobregat a 16 de setembre de 1924, en la qual en Francesc Batalla ens demana amb gran interès que fem el que poguem per ell, que diu que el tenen segregat com a dement sense que ho

EL BON PASTOR

—Creu-me a mi, filleta, i segueix els meus consells, que aniràs bé!

SANTA INNOCÈNCIA

—I perquè has fet pipí en el barret d'aquest senyor?
—Mamá, perquè m'has dit que era regidor!

Nosaltres reclamem l'atenció de les autoritats per a si és necessària una inspecció d'aquest reclus.

No sabem de qui es tracta ni qui és, però un sentiment humanitari ens fa posar el màxim interès en aquest assumpte, per si fos cas que es tractés del crim horrorós de tancar a un home acusant-lo de demència per a satisfer les criminals concupiscències de sers repugnants.

Creiem ésser atesos per les autoritats competents en aquests afers.

Ferràn Pelloutier

Els obrers francesos acaben de realitzar un acte d'alta significació emocional i educativa, honorant la memòria d'un company que va ésser-ho sempre, que escrigué coses belles i generoses i construï obres duradores i que va anar morint de mica en mica, com si la seva vida ardenta s'hagués anat quedant plasmada en tots els moments creadors de la seva tasca...

Ferràn Pelloutier té avui en la seva vila nadiua el monument senzill i simbòlic, digne d'ell, de la seva obra i de l'ideal que l'inspirava. Una estela rocosa amb una placa de bronze i unes paraules sòbries, dolorides. Damunt les pedres tombals, les dones han escampat flors a faldades, i els homes hi han ajeput una estona la vermellor emblemàtica de les senyeres sindicals...

El treball és llarg, la vida curta. Ferràn Pelloutier va sentir fonament la melangiosa sentència del filòsof romà... Finà als 34 anys, però que llarga, que fecunda la seva obra i que intensa i batentant... Era la seva mateixa vida que donava als seus companys, sacrificant-la com una ofrena votiva als ideals...

Ço que manca als treballadors, i aquestes paraules reveladores han estat cisel·lades damunt la seva tomba, és la ciència de la seva desgràcia. I com si volgués bastir-la aquesta ciència, i com si volgués infondre-la amb una nova vida espiritual en cada ànima torturada per l'injustícia social, es posà a la tasca amb un enervoriment apostòlic, amb un entusiasme de tot el seu gran cor, amb una vibració de tot el seu ser, amb un desbordament espiritual de tots els dies, de totes les hores... Ah! el seu tràgic, desconhortador presentiment de que l'existència se li escolava...

Hi ha fragments literaris i d'oratória

de Pelloutier que tenen tot el ritme immaterial de les coses amarades de dolor, i d'altres que semblen ésser gràvids de tanta fortitud sentimental i intel·lectiva...

El qui lluità amb eloquència cordial per la llibertat de consciència i la sobirania de les idees i va entreveure noves modalitats d'art, fou el mateix home qui produí noves estructures de defensa proletària i els factors sentimentals i ideològics capables d'articular «la ciència de l'emancipació obrera».

Ferràn Pelloutier era un marxista que veia el món i la vida amb la meravellosa, inefable visió de John Ruskin o de William Morris. Visqué enlluernat d'ideal i dolorit per tota la infinita misèria humana, i la seva joventut magnífica s'anava extingint materialment, perquè anava encarnant-se en les seves obres i en les seves fèrvides paraules...

En l'homenatge que ara han retut a la seva memòria els seus companys, s'han evocat tots els drets que té Poulletier a l'agraïment i a l'admiració de tots els qui tenen fam de pa i sed de justícia...

I s'ha consagrat com un principi bàsic de la ciència de la misèria social, la institució de les Borses de Treball que va concebre i crear el modest artisa i gran sociòleg company Ferràn Pelloutier, qual nom ha d'incorporar-se als que estimen els obrers de Catalunya...

GLICINI

Demanda

Es pagarà a bon preu un exemplar complet de l'antic setmanari

UN TROS DE PAPER

El joc

En compliment de les disposicions dictades pel Directori vers els jocs prohibits, dimarts a les dotze de la nit quedaren tancades les sales dels casinos i establiments públics en els quals era tolerat el joc.

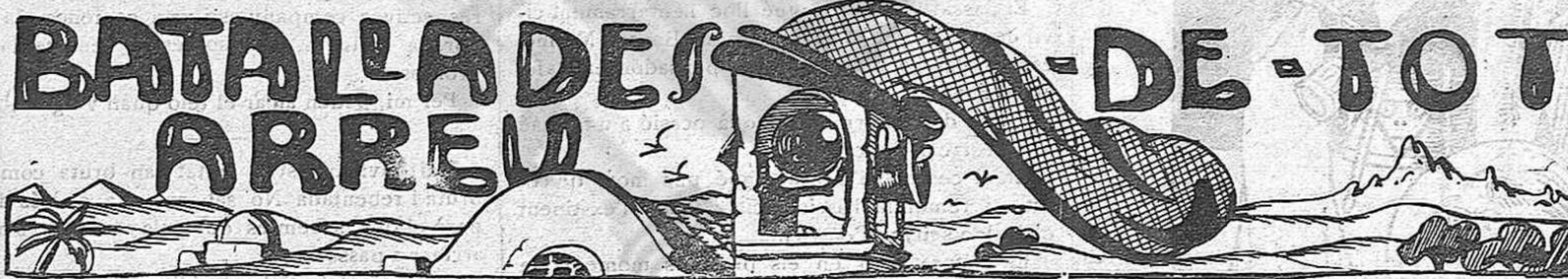
Segons sembla, la policia ha rebut ordres molt severes perquè d'ara endavant no es jugui en lloc.

Mai hem sigut amants del joc, causa absoluta de tota degeneració. Es tan cert això, que moltes coses que les trobem inconcebibles, tenim l'absoluta seguretats que les comprendriem si sabéssim

sigui. Ens diu que s'ha dirigit vèries vegades al Ministre de la Governació i al Governador Civil explicant-li l'atropell del qual és objecte i que la correspondència li ha estat interceptada, i que si aquesta carta arriba a les nostres mans

és perquè no ha passat per les oficines del Manicomio on està reclus, segons la carta, des del 25 de juny de 1923.

Aquesta carta està perfectament redactada i no sembla pas feta per cap de ment.

REVOLUCIONS DE TEATRE

Veu's aquí els georgians en revolució. L'estat de Geòrgia és un estat de llegenda. La majoria de la gent no en té la més petita notícia. L'estat de Geòrgia, quina capital és Tiflis—aquest nom sembla el d'una cortisana protagonista d'alguna novel·la de Pierre Loujls—llinda al nord amb el Caucas, i, naturalment, pertany a Rússia, a la Rússia avui soviètica.

Geòrgia és un dels pobles més característics del món per les seves costums, pels seus trajos, per les seves tradicions. El comte de Gobineau, que ademés d'un gran escriptor fou un gran viatger, ens ha deixat uns quadros molt interessants i colorits de la vida d'aquelles regions llunyanes i misterioses. Geòrgia és un poble supersticiós, guerrer i artista. Llegir la crònica d'aquest poble és com llegir a Plutarq, l'historiador de les vides magnífiques.

Els pobladors d'aquest poble estimen, sobretot, els cavalls, les armes, el vi, les danses i les dones. I estimen, ademés, considerant-lo el seu bé millor, la seva independència. Ells no es subjecten ni a la tirania del Tsar, amo i senyor de totes les Rússies, ni a la dels Soviets. I prefereixen, com en els temps heroics, que han durat

fins fa poc i que la civilització occidental no ha pogut malmetre—el Romancer d'aquest gran poble ha durat fins a les darreries del passat segle—

El coronel Kakoutza, jefe dels insurgents.

que la sang regui les lloses dels seus poblats, que sien saquejats els seus palaus i mortes les seves dansatrius, que tenen fama en tot el món, i a les

que, com a les de les pagodes índies, es considera sagrades.

Tenen amor al seu país, a la terra que els ha vist néixer, i, naturalment, lluiten per la seva independència. Ens sembla molt just.

LA GESTA GUERRERA

... tot el món s'interessa per lo que passa a Espanya.

Convoi de queviures camí de Pondak

D'una revista anglesa reproduim aquestes fotografies. Les grans potències estrangeres s'interessen vivament per l'aventura espanyola al Marroc. Per a ajudar a Espanya? Voldríem equivocar-nos—perquè no ens ha alegrat mai el mal d'altri—però creiem que no. Al món l'egoisme s'ha convertit en una virtut, i cadascú procura tan sols per casa seva.

Aquest interès de les potències estrangeres per l'aventura espanyola al Marroc, la creiem nosaltres francament egoista. Per la pietat ja no es deixa dur ningú.

La Societat de les Nacions, en la seva Assemblea de Ginebra, es preocupà del desarmament com d'una qüestió essencial i d'una màxima trans-

L'estació de Tetuán convertida en campament.

cedència Però la gent, sense escoltar consells ni advertències, així que pot—pel més petit motiu—agafa les armes i fa trencadissa. La gent pateix un afany de destrucció veritablement perillós. Mentre no es curi aquest afany de destrucció, no anirem bé.

A cà l'advocat

Vinc a cobrar.
—A cobrar? Apa, home, que es veu que està de broma!

Uns aventurers anaren a trobar a Abd-el-Krim, portant-li grans presents, rellotges d'or i rifles, etcètera, amb tal d'enredar-lo proposant-li establir el Banc del Rif.

Li oferiren una gran quantitat de bitllets de Banc de la República del Rif, a canvi de que els dongués les quantitats en argent que posseïx.

Abd-el-Krim, que és més llest que bonic, acceptà els presents i els aventurers hagueren de tocar pirandó amb els bitllets, que com que, ja no els servien, els tiraren a mar, on han sigut trobats.

Extreiem la següent informació d'una «impresió política» madrilenya apareguda a la premsa: «Como el señor Maura no ha gobernado jamás y los clamores de la opinión le señalan para ser salvador de la patria, me aseguran sus amigos que, venciendo delicadezas importunas, no tendrá inconveniente en aceptar el poder si se le ofrece.»

El Jutjat de Llotja d'aquesta ciutat ha rebut una carta ordre del Suprem, per tal que comuniqui al senyor Companys auto de processament i fiança de cinc mil pessetes, en mèrits d'un article publicat pel maig de l'any passat en el diari *El Diluvio*.

I en Cambó tan tranquil per allà a Londres. Vaja, senyor Franciset, féu per manera que no us toqui gaire la boira, que diu que n'hi ha molta per aquí i seria molt de doldre que ens tornessiu encara més fresquet.

Si no ens ajuda el *Niñu Quésis* de Praga, no sé pas on anirem a parar, perquè cada dia s'apugen més les subsistències i com que l'una cosa és conseqüència de l'altra, els capellans hauran d'apujar el preu de les misses i, està clar, no hi anirem i ens sap molt greu.

Ja cal que ens ajudi, ja, el *Niñu Quésis* de Praga.

Ha plogut bastant. Les terres són ben assaonades i a punt de rebre les llavors germinants.

La pluja o la tempestat i els vents furiosos molestest; sobretot la pluja i les boirades molestest força, però després ve la llum nova que ho vivifica tot i aquella mateixa pluja, de moment molesta, ens ha fet un bé immens.

Ja som en ple octubre. Cada mes, com cada home, té la seva especialitat. Així com el maig és el mes de les roses i el juny el dels blats, l'octubre és el mes del vi novell.

S'han acabat les vacances.

A la Mancomunitat, a la Diputació, a l'Ajuntament el personal corporatiu hi és complert; com si diguéssim: Ja són aquí totes les parts de les respectives companyies i va a començar la temporada d'hivern, que sol ésser sempre la més profitosa.

Per mi, poden alçar el teló quan vulguin.

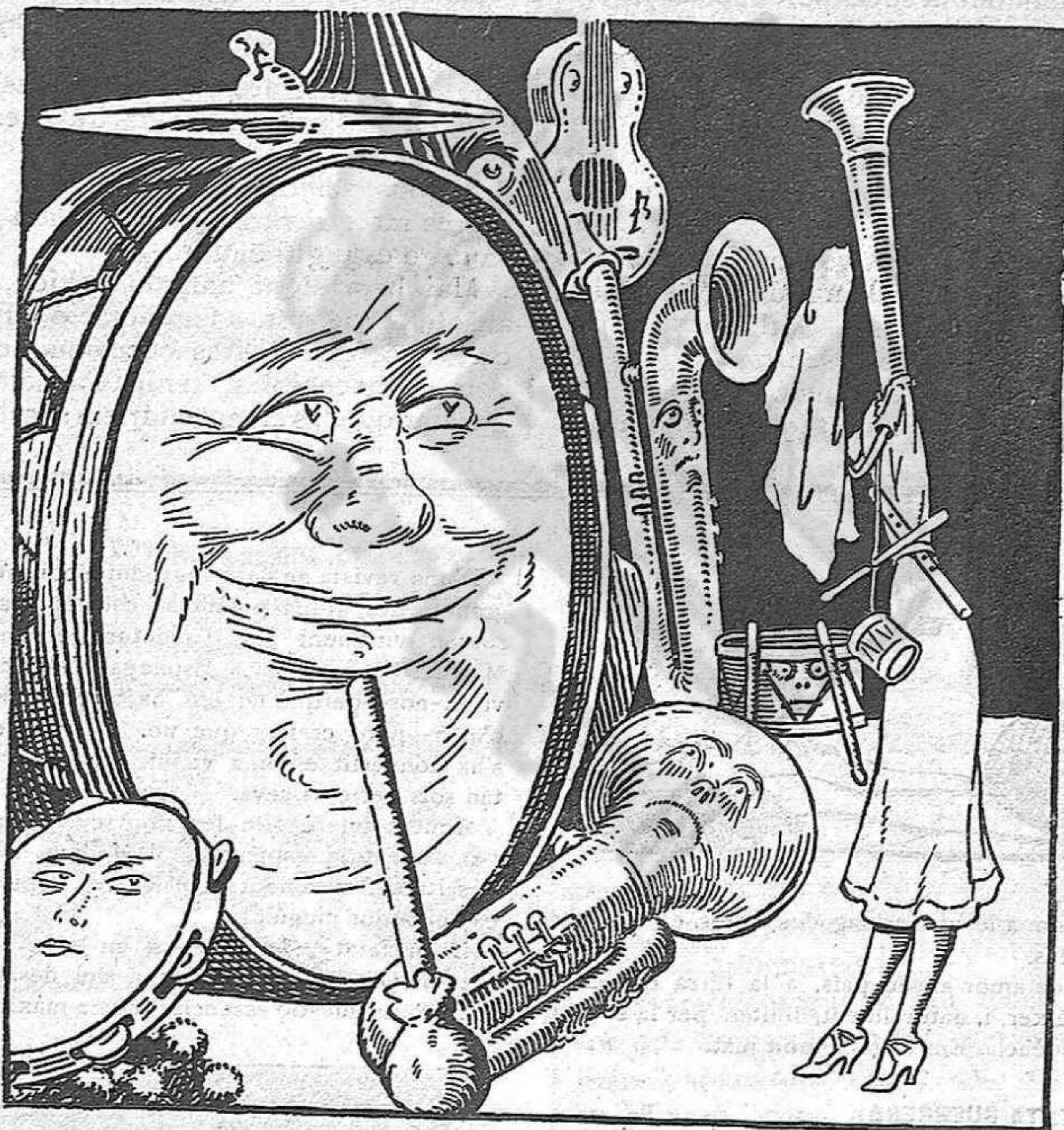
Mai havíem vist la ciutat tan bruta com ara; bruta i rebentada. No sabem pas a què és degut; però el que sabem és que pels carrers no s'hi pot arribar a passar.

Entre el *Metro* i la desídia municipal, no n'hi ha un pam de net.

Val més viure a la lluna que no pas viure a la terra, perquè si vivíem a la lluna potser només viuríem allà i prou, i ara vivint a la terra, la meitat del temps vivim a la lluna que diu que no s'hi pot respirar. Per això ens ofeguem entre mig de tanta estupidesa i ignorància.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, calle del Olm, número 8

El 'Jazz' triomfant

El "Jazz-Band" a la Tenora.—Noia, nosaltres no fem tan bonic com tu, però fem més mal

la vida del qui les fa, perquè moltes vegades no hi veuríem res més que un poca-solta i un degenerat amant del joc.

El joc és la perdició de moltes famílies, talment com certa classe de jocs destorbadors i inoportuns, moltes voltes són la perdició.

Per això vo'driem que el joc fos eternament prohibit.

BLANES

El passat dissabte tingué lloc l'enterrament civil de la que fou en vida N'Isabel Burcet Moliné, esposa del conseqüent lliure-pensador en Rafel Martí Pagés.

L'acte de l'enterrament donà ocasió a una gran manifestació de dol.

En el cementiri lliure, digué uns mots de coratge i remercià l'assistència a l'acte l'ex-tinent d'alcalde senyor Centrich.

Es encoratjador en els presents moments de claudicacions i baixeses, veure una família, que, cas únic en aquesta vila, guarda amb fermesa les seves creences fins al darrer sospir.

Cal que tots els homes d'esperit lliberal de Blanes aprenguin aquest exemple i es deixin de xerrameques i posin una sana austeritat en els seus actes.

Si gastes més del que guanyes vestiràs de telaranyes.

SORTIRA AVIAT

EL AÑO EN LA MANO

Almanaque-enciclopedia de la vida práctica para 1925

Poden nostres corresponsals formular la demanda